

Sygn. akt: I. C. 177/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2012 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alicja Wiśniewska
Protokolant:	Edyta Orchowska

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2012 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa K. G., M. G., J. G.

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powódki K. G. kwotę 35.000,00 złotych (trzydzieści pięć tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powódki M. G. kwotę 40.000,00 złotych (czterdzieści tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powódki J. G. kwotę 35.000,00 złotych (trzydzieści pięć tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;
4. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powódki K. G. kwotę 2.867,00 złotych (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych 00/100), w tym kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.
5. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powódki M. G. kwotę 2.867,00 złotych (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) w tym kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.
6. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powódki J. G. kwotę 2.417,00 złotych (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.
7. oddala wniosek powódek K. G., M. G., J. G. o zwrot kosztów zastępstwa prawnego w pozostałym zakresie.
8. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach) kwotę 5.174,50 złotych (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt cztery złote 50/100) tytułem brakujących kosztów sądowych w sprawie.

SSR Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I.C. 177/11

UZASADNIENIE

K. G., M. G. oraz J. G. w odrębnych pozwach wniesionych przeciwko (...) S.A. w W. domagały się zapłaty: K. G. i J. G. po 35.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 29 kwietnia 2011 roku) do dnia zapłaty, natomiast M. G. kwoty 40.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 29 kwietnia 2011 roku) do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c. Ponadto domagały się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości po 4.800,00 złotych.

W uzasadnieniu żądania podały, iż dnia 06 września 2005 roku ojciec powódek K. G. i J. G. oraz mąż powódki M. G., G. G. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawcą był J. L., korzystający z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Na skutek doznanych w trakcie wypadku obrażeń G. G. zmarł. Krzywda jakiej w wyniku powyższego doznały, ich zdaniem uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia w kwotach określonych w pozwach.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu (w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych).

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany nie kwestionował, iż zostały spełnione warunki jego odpowiedzialności za powstałą szkodę, jednakże podniósł brak zasadności zgłoszonych roszczeń, a przede wszystkim brak podstawy prawnej do jej orzeczenia na datę śmierci ojca i męża powódek.

Postanowieniem z dnia 30 maja 2011 roku oraz z dnia 30 czerwca 2011r. Sąd Rejonowy w Suwałkach połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę z powództwa K. G., M. G. oraz J. G. przeciwko (...) S.A. w W. (k.15,78 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 06 września 2005 roku w miejscowości Ż. Gm. S. kierujący samochodem ciężarowym marki I. o nr rej (...) z przyczepą o nr rej (...) J. L. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że w czasie wykonywania manewru skrętu w lewo, w kierunku drogi wyjazdowej z „zajazdu (...)” nie zastosował się do znaku poziomego P-3 (linia jednostronnie przekraczalna” oraz nie udzielił pierwszeństwa przejazdu jadącemu z kierunku przeciwnego, swoim pasem ruchu, kierującemu samochodem osobowym marki V. (...) nr rej (...) G. G., doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w efekcie którego kierowca samochodu osobowego G. G. – ojciec T. i U. rodz. G. doznał urazu wielonarządowego ze złamaniem kości czaszki, rozdarciem mózgu i krwotokiem śródczaszkowym, licznymi złamaniami żeber, rozdarciem serca, tętnicy głównej, wątroby i śledziony z krwotokiem wewnętrznym i następowym wstrząsem urazowo-krwotocznym ponosząc śmierć na miejscu. W wyniku tego zdarzenia śmierć poniósł również pasażer V. (...) K. Ł., a obrażeń ciała doznali M. L. i M. S. (okoliczność bezsporna, dowód: kopia wyroku z dnia 24.01.2008r. Sądu Rejonowego w Suwałkach k.199-200).

Wyrokiem z dnia 24.01.2008r. Sądu Rejonowego w Suwałkach sygn. akt II K 524/08 J. L. został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 4 lata. Sąd orzekł również środek karny w postaci prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Ponadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody w części tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 5.000 złotych dla T. G., i w takiej samej kwocie dla U. G. (okoliczność bezsporna, dowód: kopia wyroku z dnia 24.01.2008r. Sądu Rejonowego w Suwałkach k.199-200).

W dacie kolizji sprawca szkody – J. L. korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w (...) S.A. w W.. W związku z wypadkiem w dniu 06 września 2005 roku ubezpieczyciel wypłacił żonie zmarłego – M. G. kwotę 68.628,08 złotych, w tym kwotę 60.000,00 zł tytułem odszkodowania z art. 446§3 k.c. oraz kwotę 8.628,08 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu (dowód: informacja ubezpieczyciela k.218-219).

G. G., w dacie śmierci miał 42 lata (dowód: kopia odpisu aktu zgonu z akt szkody (...)). Przed wypadkiem pracował jako cieśla, stolarz i wykonywał też takie prace prywatnie. Pozostawił po sobie żonę M., oraz czworo dzieci, – w tym K. G. i J. G. (dowód: wyjaśnienia i zeznania stron k. 129-132, 202-205).

W dacie śmierci ojca K. G. miała 19 lat. Mieszkała wraz z rodzicami, z bratem T. oraz młodszą siostrą J.. Uczyła się w Liceum Profilowanym w S.. Była blisko z ojcem, który był dla niej wsparciem i zawsze służył pomocą. Radziła się ojca w kwestiach swojej przeszłości oraz nauki, bo to on był głową rodziny. Pomagał jej w lekcjach, albowiem chciał żeby studiowała i miała jak najlepsze wykształcenie. W wolnych chwilach razem spędzali czas, wyjeżdżali na biwaki i wycieczki. Ponieważ narzeczony powódki z uwagi na stan zdrowia przez długi okres nie mógł podjąć żadnej pracy, przez co nie miał pieniędzy na utrzymanie, ojciec powódki pomagał jej w utrzymaniu i wychowaniu 3-miesięcznej wówczas córeczki. Był ciepłym i dobrym dziadkiem, spędzał z wnuczką każdą chwilę. Po śmierci ojca powódka musiała zrezygnować ze szkoły, nie dawała sobie rady z nauką, nie mogła spać ani się skoncentrować. Nie wiedziała co ze sobą zrobić, było jej smutno, czuła żal, że nie ma jej taty i że jej córeczka nie będzie znała dziadka. Pomimo dobrych relacji z matką i wzajemnego wsparcia, nic nie wypełniło luki po utracie ojca. Ponieważ w dacie śmierci ojca była matką 3-miesięcznej córeczki nie mogła przyjmować żadnych leków psychotropowych ani uspakajających (dowód: kopia dowodu osobistego z akt szkody (...), wyjaśnienia K. G. k. 129-130).

K. G. w związku ze śmiercią ojca doznała cierpienia psychicznego charakterystycznego dla kulturowo przyjętego okresu żałoby, bez cech powikłania. Obecnie prawidłowo funkcjonuje w życiu rodzinnym i osobistym, realizuje role społeczne bez istotnych zakłóceń. Nie korzystała z pomocy psychiatrycznej i psychologicznej, obecnie nie wymaga terapii bądź leczenia w tym zakresie. Opiswane reakcje występujące w okresie żałoby nie dają podstaw do wnioskowania o uszczerbku na zdrowiu. W skali stresu Holmesa i R. uwzględniającej statystyczny związek pomiędzy stresorami a prawdopodobieństwem zapadnięcia na poważną chorobę wydarzeniu śmierci bliskiego członka rodziny przypisano 63 punkty (dowód: opinia biegłego psychologa k.161-164).

M. G. w chwili tragicznej śmierci męża G. G. miała 42 lata, w związku małżeńskim pozostawała od 23 lat. Ze związku małżeńskiego pochodziło ich czworo dzieci: U., która w chwili śmierci ojca miała 22 lata, T. w wieku 21 lat, K. w wieku 19 lat oraz J. – lat 15. M. i G. G. pozostawali we wspólności majątkowej małżeńskiej, razem pracowali i łożyli na utrzymanie rodziny. G. G. pracował przy remontach, zaś M. G. pracowała jako drobniarz w Zakładach (...) w S.. Byli dobrym i kochającym się małżeństwem, żona mogła polegać i liczyć na męża. Była blisko z mężem, mogła mu się zwierzać. Mąż wykazywał się zrozumieniem i w razie potrzeby służył pomocą, darzył żonę miłością i czułością. G. G. pomagał żonie w wychowaniu dzieci i w prowadzeniu domu. Sprzątał, gotował, wychodził z dziećmi na spacer, grał z dziećmi w piłkę, pomagał dzieciom w lekcjach. Małżonkowie radzili się nawzajem w sprawie przyszłości dzieci, wspólnych inwestycji jak i większych zakupów. Śmierć męża była dla M. G. traumą, która trwa do dzisiaj. W dalszym ciągu cierpi ona na bezsenność. Po śmierci męża zmuszona była skorzystać z pomocy psychiatry. Pod opieką psychiatry pozostawała od dnia 15 września 2005r. Rozpoznano u niej ostrą reakcję na stres i reakcję depresyjną w związku ze śmiercią męża. Pomimo przyjmowania leków psychotropowych utrzymywały się u niej lęki przed pozostaniem w domu, obawa że coś złego może się znowu przydarzyć. Powódka schudła, czuła się gorzej i zrezygnowała z opieki psychiatry. W dalszym ciągu odczuwa ona ból po stracie męża, szczególnie w okresie gdy zbliżają się święta, które spędzali razem z rodziną. W związku ze śmiercią męża powódka oddaliła się od znajomych, nadal jest jej ciężko mówić o wypadku (dowód: kopia dowodu osobistego z akt szkody (...), wyjaśnienia i zeznania M. G. k.130 – 131, 202-204, historia choroby k.150-152).

M. G. na skutek tragicznej śmierci męża doznała ciężkiego urazu psychicznego, bólu i cierpienia. Aktualnie nadal ma problemy ze snem, utrzymują się u niej reaktywne obniżenie nastroju, ograniczenie aktywności, tendencja do izolacji społecznej. Ujawnia zakłócenia funkcji przystosowawczych: poczucie osamotnienia, bezradności, zagubienia, trudności w radzeniu sobie z frustracją, wzmożony niepokój, ponadto brak poczucia kontroli, brak akceptacji dla swojej obecnej sytuacji życiowej, obawę przed przyszłością. Wymaga ona specjalistycznej pomocy terapeutycznej. W skali stresu Holmesa i R. uwzględniającej statystyczny związek pomiędzy stresorami a prawdopodobieństwem zapadnięcia na poważną chorobę śmierci małżonka przypisano 100 punktów (dowód: opinia biegłego psychologa k.165-168).

Z kolei w dacie śmierci ojca J. G. miała 15 lat. Gdy dowiedziała się o śmierci ojca nie mogła w to uwierzyć, nie dopuszczała do siebie takiej myśli i czekała, że ojciec kiedyś wróci. Była bardzo związana z ojcem, gdyż jako dziecko dużo chorowała i przebywała w szpitalu, i to ojciec najczęściej odwiedzał ją w szpitalu. Ich relacje były ciepłe, powódka kochała ojca i czuła, że jest przez niego kochana. Zawsze mogła do niego pójść i porozmawiać. Ojciec pomagał jej w lekcjach, rozmawiała z nim również jaką decyzję podjąć i do jakiej szkoły pójść. Zawsze miał dla niej czas, razem jeździli na wycieczki, do lasu, nad jezioro, na grzyby. Wieczory również spędzali razem, siedząc i rozmawiając. W związku ze śmiercią ojca powódka nie korzystała z pomocy specjalistów, przyjmowała leki uspokajające ogólnie dostępne. Cały czas wspomina chwile spędzone z ojcem, ma poczucie, że gdyby ojciec żyło lepiej by się uczyła i poszła na studia. Czas, gdy zginął ojciec powódki był dla niej ciężki ponieważ zmieniała szkołę z podstawowej na gimnazjum. Obecnie studiuje zaocznie, stara się pracować i pomagać mamie (dowód: wyjaśnienia i zeznania J. G. k.131-132, 204-205).

J. G. po śmierci ojca doznała ciężkiego urazu psychicznego, bólu i cierpienia. Łączyły ją z ojcem silne pozytywne więzi emocjonalne, pozostawali ze sobą w bliskich relacjach. Sygnalizowane reakcje związane ze śmiercią ojca doświadczane emocje wydają się charakterystyczne dla okresu żałoby, nie odbiegają od jej typowego przebiegu, nie noszą cech powikłania. Powódka nie wymaga terapii psychologicznej lub leczenia psychiatrycznego. Doświadcza poczucia braku ojca, żalu, że nie może jej towarzyszyć w osiągnięciu sukcesów, nie dezorganizuje to jednak w istotny sposób jej funkcjonowania, realizowania ról społecznych, nie ogranicza codziennej aktywności. Opisywane reakcje występujące w okresie żałoby nie dają podstaw do wnioskowania o uszczerbku na zdrowiu. W skali stresu Holmesa i R. uwzględniającej statystyczny związek pomiędzy stresorami a prawdopodobieństwem zapadnięcia na poważną chorobę wydarzeniu śmierci bliskiego członka rodziny przypisano 63 punkty (dowód: opinia biegłego psychologa k.169-172).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Żądanie swe powodowie wywodzili bowiem z faktu, iż w wyniku śmierci ich ojca i męża spowodowanej przez kierowcę pojazdu mechanicznego, któremu pozwany ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC udzielał, doznali oni krzywdy.

Niewątpliwie do odpowiedzialność sprawcy wypadku z dnia 06.09.2005r. za krzywdę doznaną przez najbliższych członków rodziny poszkodowanego nie ma zastosowania art. 446§4 k.c. znolizowany ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), przewidujący na wzór art. 166 k.z. możliwość przyznania przez sąd najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiedniej sumy zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten ma bowiem zastosowanie do krzywd powstałych po dniu 3 sierpnia 2008r.

W wyniku śmierci G. G. jego żona oraz córki doznały krzywdy w postaci cierpień psychicznych i fizycznych, nie ma zatem przeszkód do uznania, że w wyniku zdarzenia z dnia 06.09.2005r. doszło do naruszenia ich dóbr osobistych. Katalog dóbr osobistych określonych w art. 23 k.c. ma charakter otwarty i należy do nich zaliczyć również więzi rodzinne, stanowiące fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegające ochronie prawnej. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna pomiędzy członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Pogląd taki pojawił się w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, a w szczególności w uchwale z dnia 13 lipca 2011r. (III CZP 32/11) oraz w uchwale z dnia 22 października 2010r., (III CZP 76/10). W obu powołanych uchwałach Sąd Najwyższy stwierdził, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego

przysługuje zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

W tym stanie rzeczy roszczenie powodów należało uznać za słuszne co do zasady, jako że wynika z zapisów art. 448 kc w powiązaniu z art. 24 kc.

Orzekając o zadośćuczynieniu, sąd miał na uwadze rozmiar krzywdy doznanej przez powódki w związku z niewątpliwie bolesną stratą ojca G. G..

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że zmarły G. G. był dla powódek najbliższym członkiem rodziny – dla J. K. był ojcem, zaś dla M. był mężem. Nagła jego śmierć w wyniku wypadku była dla powódek traumatycznym przeżyciem, z którym do chwili obecnej nie uporały się. M. G. nie mogła normalnie funkcjonować, cierpiała na bezsenność, lęki przed samotnością. Bez męża było jej bardzo ciężko albowiem byli oni kochającą się i wspierającą się parą. Za życia mąż był dla niej wsparciem służył pomocą w wychowaniu dzieci i prowadzeniu domu. Robił zakupy, sprzątał w domu, przygotowywał posiłki, pomagał dzieciom przy lekcjach.

Powódka M. G. po wypadku była pod stałą opieką poradni psychologicznej, z której zrezygnowała tylko ze względu na pogarszający się stan zdrowia. W następstwie zdarzenia pojawiła się u niej ostra reakcja na stres. Aktualnie nadal ma problemy ze snem, utrzymuje się u niej obniżenie nastroju, ograniczenie aktywności, tendencja do izolacji społecznej. Nie akceptuje swojej obecnej sytuacji życiowej i obawia się przyszłości. Wymaga specjalistycznej pomocy terapeutycznej.

Z materiału dowodowego zebranego w toku postępowania wynika również, że więzi pomiędzy córkami K. i J. a ich tragicznie zmarłym ojcem były bardzo silne. Ojciec był dla nich przyjacielem, wspomagał ich finansowo, zawsze służył radą, w każdej sytuacji można było na niego polegać, zajmował się wnuczką, był dla nich źródłem wsparcia w sprawach osobistych i rodzinnych. Powódki żyły z ojcem w pełnej harmonii. Stanowili oni zgodną, dobrą, przykładną rodzinę bez konfliktu pokoleniowego. Powódki bardzo dobrze rozumiały się z ojcem, nie było między nimi kłótni, nieporozumień. W dalszym ciągu nie mogą pogodzić się ze śmiercią ojca. Brakuje im jego ciepła i opieki. Wspominają chwile spędzone z ojcem i zastanawiają się jak by to było gdyby żył. Utraciły one ukochanego ojca, którym dla każdego dziecka jest rodzic. Utraciły jego wsparcie, miłość, codzienną możliwość kontaktu. Obie na tyle przeżyły śmierć ojca, że przestały się uczyć, K. G. przerwała naukę w szkole średniej, natomiast J. G. miała problemy przy zmianie szkoły podstawowej na gimnazjum.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w kwocie 40.000,00 zł przyznane na rzecz powódki M. G. oraz kwoty po 35.000,00 zł na rzecz K. G. i J. G. są adekwatne do rozmiaru i intensywności doznanej straty po śmierci ojca i męża, wyrazem powyższego są pkt. 1 – 3 wyroku. Od tak ustalonej kwoty z tytułu zadośćuczynienia Sąd zasądził odsetki od daty wniesienia pozwu do Sądu.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania pozwany, który przegrał niniejszy proces, winien zwrócić powódkom wyłożone przez nie koszty, na które składają się w przypadku: K. G.: wynagrodzenie fachowego pełnomocnika – 2.417,00 zł, uiszczona opłata sądowa – 250,00 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego 200,00 zł, M. G. wynagrodzenie fachowego pełnomocnika – 2.417,00 zł, uiszczona opłata sądowa – 250,00 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego 200,00 zł, J. G.: wynagrodzenie fachowego pełnomocnika – 2.417,00 zł (pkt 4-6 wyroku).

Wskazać należy, iż zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy radcy prawnego, a także charakter sprawy i wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Mając na uwadze stosunkowo krótki czas trwania procesu i przy niezbyt dużym zaangażowaniu w nim pełnomocnika (złożenie pozwu, udział na terminach rozpraw substytutów), w ocenie Sądu

wniosek powodów o przyznanie kosztów zastępstwa prawnego w wysokości po 4.800,00 złotych nie zasługiwał na uwzględnienie, o czym orzeczono jak w pkt. 7 wyroku.

O brakujących kosztach sąd rozstrzygnął na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) w zw. z art. 98 kpc. Łączna suma brakujących kosztów sądowych w sprawie niniejszej ukształtowała się na poziomie 5.174,50 zł (brakująca opłata sądowa w wysokości 1.500,00 złotych w przypadku K. G. i po 1.750 złotych w przypadku M. i J. G.) oraz kwota 174,50 zł tytułem brakujących wydatków.

SSR Alicja Wiśniewska